

TJEN FOLKET

medlemsblad for AKP(m-l)

FEBRUAR 1976

1.MAI: SVAR PÅ HETSEN MED MASSEMOBILISERING!

Jeg har lest lederen i forrige TF med interesse og er enig i de linjene for 1. mai-arbeidet som den streker opp. Dette innlegget er tenkt som ei utdyping når det gjelder forholdet mellom hetsen mot partiet og 1. mai-arbeidet.

Året 1975 ble som kjent avsluttet med en landsomfattende, koordinert presseshets mot partiet som gjorde Creditbank-notatene og VG-oppslag i 1970 til rene søndagsskole-polemikken. Drivkrafta var Arbeiderbladet, med et arsenal av bestilte «vitneprov», intervjuer og kommen-

tarer. Sjøl da en Rod Ungdommer i Alesund tapte et gymnassamfunnsvalg ble det med tilfredshet slatt opp i hovedstadspressa!

Men også resten av AP-prensa fulgte opp anti-AKP(m-l)-direktivet. De andre borgerlige avisene sto mer på sidelinja, men tok fram overskriftene når de sa en sjanse. Dagbladet trykte f.eks. for ca. tiende gang sin spesialhistorie: «Da ml'erne splittet Sol.Kom.,

Forts. side 4

INNHOOLD DETTE NUMMER:

1. MAI:

Svar på hetsen med
massemobilisering s. 1

Leder:

Sett fart i vervekampanja s. 2

Mobiliser breitt

til 8. Mars s. 6

Møteplan for våren s. 8

Diskusjonsopplegg for

partiavdelingsmøtene om

tariffoppgjøret s. 8

Landsmøteforberedelsene:

Vedtektsrevisjon

Parolen «Parti for vanlige
folk» var i hovudsak rett s. 11

Til Markus: Parolen var

strategisk og gærn s. 11

Vedtektsfest arbeider-

flertall i alle parti-

avdelingar! s. 11

Svar til Jan: Du vulgariserer

kampen mot revisjonismen 12

Betal ha

Betal h-gare kontingent! s. 13

LEDER:

SETT FART I VERVEKAMPANJA!

Ved årsskiftet var partiets vervekampanje halvkjørt. En del bra resultater er oppnådd, mange nye kamerater har sluttet seg til partiet. Samtidig kan det slås fast at en del kamerater ikke har jobbet godt nok med kampanjen. Som helhet er målsettingene for vervekampanjen ikke oppfylt. Planen var også at hovedtyngden av kampanjen skulle gjennomføres før jul. Dette er heller ikke oppfylt.

Vilke problemer fins det i samband med kampanjen? Vilke spørsmål må vi løse foran andre etappe av kampanjen, fram til 1. april? Hvorfor trenger partiet flere krefter? Hva slags folk skal vi ta inn? Hvordan skal vi gå fram? Dette er de spørsmålene som skal tas opp her.

TRENGS DET FLERE FOLK?

Trenger partiet flere krefter? Er det nødvendig å øke medlemstallet? Ingen kamerater vil vel nekte på det – men i alle fall viser det seg når vi kommer til det praktiske politiske arbeidet, at mange kamerater slett ikke ser dette verken som nødvendig eller særlig viktig. Derfor skal vi først gå laus på dette spørsmålet.

Vi vil påstå at det er helt nødvendig for partiet å bli større. Vi må trekke inn et stort antall nye krefter, først og fremst arbeidere, men også andre som er kommunister. Klassekampen skjerpes, og dette øker kravene til partiets evne til å lede aksjoner. Partiet går også fram og får økt støtte. Men samtidig er vi nådd et punkt i arbeidet der vi vil være ute av stand til å løse en rekke livsviktige kortsiktige og langsiktige oppgaver *uten at partiet blir større*.

Er det å ta for hardt i? Langt ifra! Uten å øke medlemstallet vil vi bli akterutseilt av utviklinga! Viktige muligheter til framgang vil gli over uten å bli tatt vare på. Uten å trekke inn mange nye krefter vil partiet bli ute av stand til å gjøre jobben. Uten å øke medlemstallet kan vi ikke fortsette å gå fram.

Hvorfor er det sånn? La oss se på oppgavene.

Klassekampen krever at vi øker medlemstallet. Partiet har vært en viktig kraft i den norske klassekampen de siste åra. Mange streiker og aksjoner har hatt kommunister i ledelsen. Når klassekampen øker i omfang og berer seg til flere steder og til å omfatte større grupper av arbeidere og andre, krever dette også flere kommunister.

Arbeiderklassen er den største, sterkeste og viktigste klassen i Norge, og også den mest progressive og revolusjonære klassen. Om arbeiderklassen, og særlig arbeiderne i storindustrien setter seg i bevegelse, så kan den også støtte, utvikle og lede kampen til hele det arbeidende folket. Om

industriarbeiderne fører lønnskamp, vil også andre føre lønnskamp og sette igang aksjoner. Om de streiker mot tvangslover, arbeidsrett og voldgift, vil også andre arbeidende, bønder og fiskere osv. gjøre det samme. Om de fatter uttalelser mot supermaktene og imperialismen, eller aksjoner for det spanske eller islandske folk, så vil dette styrke hele kampen mot imperialismen. Om store masser av dem vender seg mot sosialdemokratiet og revisjonismen, vil dette også være et voldsomt prestisjenederlag for dem blant andre arbeidende, blant ungdommen, studentene osv.

Det betyr at for å styrke klassekampen er det viktig å arbeide i *alle* progressive klasser og lag, men *spesielt* blant arbeiderne i storindustrien.

Men hvordan skal partiet kunne fremme klassekampen i store bedrifter der det *ikke finnes*, eller bare er en *håndfull* folk? Det er nesten umulig!

Det er nødvendig å øke medlemstallet for å forbedre partiets masselinje.

Partiet kan ikke løse noen av sine store oppgaver eller oppnå noe som helst uten å forene seg med massene. Uten at massene er aktivt med er det ikke mulig å føre noen stor kamp. Dersom kameratene tror at de kan gjøre alt alene, uten å ta med massene, vil partiet før eller seinere bli isolert og ødelagt.

Den viktigste *metoden* til å forbinde partiet med massene er *arbeidet i masse- og frontorganisasjonene*. Folgelig trenger partiet flere krefter, til å bygge større og mer slagkraftige fronter, streikestøttekomiteer, fagforeninger osv. Partiet har f.eks. stilt parolen «Gjør fagforeningene til kamporganisasjoner». Men hvordan kan vi gjøre oss noe som helst håp om å gjennomføre denne parolen, dersom vi ikke har medlemmer i en lang rekke fagforeninger, som er i stand til å føre kampen mot klassesamarbeidet og tålmodig arbeide for å innføre en ny stil?

KAMPEN MOT OPPORTUNISMEN KREVER ET STØRRE PARTI!

Kampen mot opportunismen i arbeiderklassen krever at partiet blir større.

Partiet ser kampen mot den moderne revisjonismen og mot sosialdemokratiet som en nødvendig del av klassekampen og kampen for revolusjonen. Vi må arbeide tålmodig for å nedkjempe opportunistenes innflytelse i arbeiderklassen. Situasjonen nå er også gunstig for dette.

SV har gått kraftig tilbake. Likevel er det langt fra noen død hund. Revisjonismen har tradisjoner, internasjonale forbindelser, et betydelig skikt av pamper, også i fag-

foreningene.

De er fortsatt sterkere enn oss i valg. Samtidig er de svake i organisasjonen, særlig i industrien. Styrkeforholdet mellom oss og revisjonistene er allment sett gunstig. Eller ta DNA. De har hatt en viss framgang, men har også store problemer. Særså i industrien har de sitt sterkeste feste og også mange av sine største problemer, i form av utbredt irritasjon mot dem.

Det er nødvendig å trappe opp kampen mot opportunisten. Vi må gjøre mer for å motarbeide revisjonistenes sabotasje av klassekampen. Vi har muligheten til på kort sikt å bygge opp en *sterkere* organisasjon enn SV i industrien. Vi må utnytte misnøyen med DNA og gjøre mer for å avsløre den for arbeidere. Men alt dette krever at partiet får større utbredelse, flere medlemmer spredt på flere plasser, sånn at flere arbeidere får kjennskap til oss, i praksis kan finne ut hva vi står for og lære seg til å stole på oss. Uten flere medlemmer kan vi heller ikke gjøre noen stor opptrapping av kampen mot opportunismen.

KRIGSFAREN KREVER AT PARTIET STYRKER SEG

Vi er nå det eneste partiet som pavier krigsfaren og advarer folk mot en ny verdenskrig. For at arbeiderklassen og folket ikke skal bli tatt på senga, kreves igjen større utbredelse av partiet. Når en slik krig bryter ut, må den møtes med folkekrig. Kommunistene må være ryggraden i motstandskampen. Ingen kan pasta at partiet i dag har nok krefter til å ta på seg denne rollen. Motstandskampen krever et stort antall kommunistisk kader, som ikke spretter opp av jorda ved krigsutbruddet. Disse kadrene må skoles og vinne erfaring for krigen bryter inn over grensene. Hvorvidt partiet utdanner et stort antall ny kader *i dag*, kan bli avgjørende for forsvarskampens og revolusjonens skjebne *i morgen*.

Ta «Klassekampen». At avisa kommer to ganger i uka er uten tvil et viktig framskritt. Men det er heller ingen tvil om at både den internasjonale situasjonen og klassekampen i vårt land svært raskt vil kreve ei *dagsavis*. Dette er ei oppgave vi må løse på *kort sikt*. Hvordan kan det gjøres? Ved at partiet får større utbredelse, flere medlemmer og større omland. Uten dette vil heller ikke «Klassekampen» kunne få et stort nok grunnfjell av abonnenter og faste kjøpere til å kunne bære ei *dagsavis*.

FRISKE KREFTER TIL GRUNNORGANISASJONENE!

Vi må ta inn mange nye medlemmer for å styrke lagene.

Grunnorganisasjonene forbinder partiet med massene og spiller hovedrollen i å sette partilinja ut i livet. Uten partilag som kan kjempe aktivt på mange områder, kan ikke partiet være på høyden og spille en ledende rolle på mange områder. Arbeidet på arbeidsplassene, i masse- og frontorganisasjoner, i kvinnebevegelsen, blant ungdommen, det anti-imperialistiske arbeidet, streikestottearbeid, propaganda, studiesirkler, indre organisatorisk arbeid, — alt dette krever mye folk. En partiavdeling som ikke har nok medlemmer kan heller ikke gjøre jobben. Den vil bli et haleheng og snart et ubrukelig redskap for partiet. Derfor må vi ta inn et stort antall nye kamerater.

Derfor er det uttallig å se på medlemsverving som en sideordna eller uviktig oppgave. Uten at partiet blir større kan det ikke løse andre livsviktige oppgaver. Derfor er medlemsverving en *nøkkeloppgave*. Uten mange nye krefter kan vi ikke fortsette å gå fram!

Når det er slik sakene står, hvorfor har vi ikke til nå lagt større vekt på oppgaven? Hva med problemene?

FINS DET FOLK?

Fins det ikke folk? Noen kamerater skyver seg bak ei unnskyldning om at det fins ikke folk. Dette er ikke noe annet enn rene utflukter!

Partiets omland har økt. I valget hadde RV en klar framgang i steinmetall omtrent over alt. Se på utbredelsen av partipressa. Klassekampen har flere abonnenter og faste lesere enn noen gang. Oppslutninga om demonstrasjoner har økt. Hva slags folk er dette? Er det utelukkende folk som ikke vil ha noe med partiet å gjøre? Naturligvis ikke!

Dette kommer fram bl.a. i det forholdet at partiet i fjor høst og i vinter har et stort antall studiesirkler med svært mange *uorganiserte* deltakere. Hva slags folk er dette? Er ingen av disse kameratene materiale for partiet?

Partimedlemmene samarbeider daglig med mange dyktige og solide folk som støtter partiets linje, i fagbevegelsen, i frontorganisasjoner, streikestottekomiteene osv. Hører ikke mange av disse kameratene hjemme i partiet?

At disse uorganiserte kameratene støtter oss og knytter seg til partiet i ei tid da det er svært hard hets mot partiet, viser også at dette langt fra er folk som blaser for vind og vær, men taler en støyt. Sann sett kreves det mer for å støtte partiet i dag, enn f.eks. i 1973. Følgelig er det umulig å si at det ikke fins folk, eller at disse folkene ikke er av rett slag.

SKAL VI «BARE VERVE ARBEIDERE»?

«Vi har ingen arbeidere som kan verves — derfor verver vi ikke». Her har vi en ny utfukt. Hvem har sagt at partiet ikke tar opp andre enn arbeidere som medlemmer? Det er riktig at det er nødvendig for partiet å verve mange arbeidere for å forbedre classesammensettinga. Dette er forstøtt i partiet — i det minste i «teorien». Men betyr det at vi ikke tar inn andre?

I så fall er *klassetilhorighet* det viktigste og *eneste* kravet til en kommunist. Er dette riktig? Naturligvis ikke. Det viktigste kravet til et medlem er fortsatt — at han eller hun har et *kommunistisk standpunkt*. Fins det ikke mange folk som ikke er arbeidere som har dette? Fins det ikke virkelige kommunister blant lærere, sjukepleiere, mellomskiktet av funksjonærene osv.? Ingen kan nekte for det. Hvorfor skal ikke de kunne være med i partiet? Vi har slike kamerater i partiet i dag.

Vi ønsker å styrke den proletariske classesammensettinga av partiet. Malsettinga må være at arbeiderne er *flertallet* av partimedlemmene. Men betyr det at vi skal fylle opp partirekkene, lagsstyrene og ledende organer med arbeidere som *ikke* er kommunister? Det er ingen tvil om hvor dette ville føre oss. Om vi slutter å kreve at medlemmene skal være kommunister vil partiet også ganske snart slutte å være

kommunistisk, uansett hvor mange arbeidere vi tar inn!

Dersom valget er å sette kreftene inn på å verve arbeidere, eller å bruke dem til å verve andre, da er det riktig først å verve arbeiderne. Dette er i samsvar med linja for å proletarisere partiet. En annen sak er det om valget står mellom å verve en lærer som er kommunist, eller *ikke å verve noen*. I så fall burde det være klart som dagslys at det er riktig å ønske læreren velkommen inn i partiet! Å bruke utfukten «det fins ikke arbeidere» til å holde andre kommunister ute og til å ikke foreta seg *noe som helst*, er under alle omstendigheter fullstendig feilaktig!

«VI TRENGER IKKE FOLK» ELLER «VI MÅ KONSOLIDERE OSS»

Vi må skarpt kritisere innstillinga til en del kamerater som er godt tilfreds med å fortsette i den gamle tralten. De ser med tilfredshet på sitt eget arbeid og ønsker ikke å bryte opp et «godt innarbeida» (eller skal vi si innrokt) lagsmiljø

med å trekke inn «utenforstående». Hva er det disse kameratene mener? Vi må si at disse kameratene ikke har noe klart ønske om at partiet skal gå fram og at deres forestillinger om egen fortrefelighet er sterkt overdrevet.

Noen kamerater viser også til at de ikke har krefter til å verve, at de må samle de små kreftene laget har om indre konsolidering. Hva betyr det å konsolidere? Det betyr sjølsagt diskusjoner, studier, kritikk og sjølkritikk. Det er også riktig at dette krever sitt av krefter. Men i den pågående konsolideringa av partiet er også nettopp *medlemsverving* ett av nøkkelleddene. Det betyr at partiet ikke kan konsolidere seg *uten* å verve. Kanskje er det noen lag som ikke trenger nye medlemmer for å konsolidere seg? Det har vi liten tru på!

Hva gar disse oppfatningene ut på? Disse kameratene kan vanskelig oppfattes på noen annen måte enn at de ser på nye medlemmer enten som ei «belastning», eller som en «overskuddsoppgave» en kan stille med når en ikke har annet å ta seg til. Dette er å stille sakene fullstendig på hodet! Nye medlemmer er en verdifull ressurs for partiet. Langt fra å være noen belastning så øker de kapasiteten. Å se nye medlemmer som ei «plage», vitner om en fantastisk sjøltillfredshet. Nye medlemmer har viktige erfaringer, mye godt vett, verdifulle standpunkter og forslag som partiet har bruk for!

KREVES DET STOR SKOLERING?

Det fins også kamerater som sier at spørsmålet ikke er aktuelt for tida og at de «kandidatene» det er snakk om har «for lavt ideologisk nivå». Hva mener de med dette? Jo, de har ikke tuffort grunnviskelen, en kjenner dem for darlig, og dessuten har de ikke sjøl søkt om medlemskap heller.

Er det riktig å stille krav til ideologisk nivå? Ja. Vi er mot å ta inn folk med apne revisjonistiske standpunkter, eller folk med utprega smabørgelrige standpunkter. Slike feil er gjort tidligere og har gjort en del skade. Men er dette det *samme* som å kreve stor *skolering*? Det vi krever er *vilje* til skolering og at nye medlemmer (som gamle) skolerer seg i partiet. Når det gjelder ideologisk nivå, må vi først og fremst se på om de det er snakk om har et kommunistisk *klassestandpunkt*. Sann sett er det riktig å ta inn de harde folk og kjøre dem hardt i partiet. Det er ikke riktig å *kreve* stor skolering for opptak.

Kjenner en dem godt nok til å tilby dem medlemskap? Det slar oss at kamerater som sier dette, ofte snakker om folk som til og med kan ha støttet partiet og samarbeidet med medlemmer av partiet i *lang tid*. Sjølsagt er det feil å ta inn folk en ikke kjenner. Men når dette argumentet brukes som en utflukt mot å ta inn nye medlemmer, må det avvises. Har de ikke *sjøl* søkt medlemskap? Men hvordan kan vi vente at de gjør det når det rar en pafallende taushet fra partiet nettopp om dette spørsmålet på den grunnviskelen der de deltar?

Kort sagt, det fins nok av folk som horer hjemme i partiet. Hvorfor far de ikke sin rettmessige plass i parti-

rekkene? Kameratene ser det ikke som nødvendig å ta inn nye folk. Det stilles feilaktige krav ved opptak. Ingen forteller sympatisorene at det er bruk for dem i partiet. Ingen tilbyr dem medlemskap. Ingenting gjøres for å ta opp en diskusjon om medlemskap med dem. Alt dette må nå rettes opp!

HVORDAN SKAL VI GÅ FRAM?

Vervekampanjen er en oppgave for seg, og må ikke ses som et resultat av alt mulig annet arbeid. Det er helt riktig at det er viktig for rekrutteringa å styrke KK-salget, starte studiesirkler, jobbe aktivt i frontene og masseorganisasjonene, rette på feil i partilivet osv. Men dersom en konsentrerer all oppmerksomhet om denne typen forhold, og trur det loser saka, betyr det at en i virkeligheten ikke gjør *noe* for å *verve*. Sann sett er det feilaktig å se verving som et resultat av annet arbeid vi driver. Medlemsverving er ei oppgave for seg, og krever egne politiske diskusjoner, egen planlegging og egne særskilte tiltak.

Først og fremst er det nødvendig at kameratene setter seg inn i *partilinja*. Hvorfor er det nødvendig å verve? Hvem skal vi verve? Vilke krav stilles til partimedlemskap? Uten et godt grep om disse spørsmålene vil kameratene heller ikke være i stand til å sette linja ut i livet.

For det andre er det nødvendig å lage en *plan*. Vilke sympatisorer er det en umiddelbar oppgave å verve til partiet? Hvordan og når skal de tilbys partimedlemskap? Hvem i laget er ansvarlig for å legge fram saka for dem og diskutere med dem? Kontrollere at planen følges. *Målsettinger* også en del av planen. Det må *ryddes plass*.

For det tredje er det nødvendig å *gå hardt på sympatisorene*. Vi må reise saka for dem enkeltvis, avtale å diskutere med dem, be dem forberede seg (bl.a. lese vervebrosjyra, vedtektene) og sjøl forberede oss godt til å kunne ta opp de spørsmålene sympatisoren har. Når en kommer til enighet om at det er riktig at han eller hun søker medlemskap, kan en på stedet hjelpe sympatisoren med å sette opp søknaden.

For det fjerde er det nødvendig å *sette dyktige kamerater* på jobben, som er i stand til å prioritere oppgava høyt og som er i stand til best mulig å svare på de problemene sympatisoren fremmer. Å *ikke* sette de dyktigste kameratene til oppgava, betyr at en ser verving som en annenrangs eller tredjerangs oppgave. På samme måte gjelder at en må sette de dyktigste kameratene til å lede studiesirkler for slike folk. Studiesirkelen er en krevende propaganda-oppgave som krever skolering og evne til å argumentere og framstille sakene levende. Kan ikke gjøres av hvem som helst!

ØK PARTIETS MEDLEMSTALL – TREKK INN MANGE NYE KREFTER TIL PARTIET!

– DET FINS MASSER AV FOLK – TILBY DEM PARTIMEDLEMSKAP!

– SETT FART I VERVEKAMPANJEN!

Redaksjonen.

Forts. fra side 1

NATO-kampanjen. Aksjon Kyst-Norge» osv. (De ser ut til å ha den klar i sats og endrer bare ingressen fra gang til gang). Libertas nøyde seg denne gangen med å sende takkebrev til DNA, samtidig som de proklamerte seg sjøl som andelig opphav til kampanja.

Det er verd å merke seg at fram-tredende SV'ere aktivt har deltatt i denne ny-maccartyistiske kampanja, j.fr. TV-programmet med Nilsen/Fiskerud.

Bakgrunnen for og hensikten med denne reaksjonære propaganda-offensiven er klar nok. Borgerskapet hater og frykter ethvert virkelig revolu-

sjonært parti. I krisetider, med arbeids-losket og økonomiske problemer, blir denne frykten vendt til redsel for framtida. Trusselen om streik, om fabrikk-okkupasjoner, om demonstrasjoner og andre former for klassekamp knyttes raskt sammen med de mest konsekvente klassekjemperne, kommunistene. «De må ikke få utnytte

situasjonen.»

For DNA/LO-toppen er dette mer enn viktig. De *veit* at deres relative framgang det siste året står på et spinkelt fundament, at det dels bare er et uttrykk for revisjonistenes splittelser og udugelighet. De *veit* også at *kriseforliket* i tariffoppgjøret vil bli møtt med raseri og kampvilje i deler av arbeiderklassen. Og ikke minst *veit* de at **AKP(m-l)** er den eneste krafta som vil gå hardt ut *mot* klassesamarbeidspolitikken.

Fordi de er redd klassekampen, er de redd **AKP(m-l)**, og siden pampene skjønner at vi nettopp nå er den største trusselen *mot* klassesamarbeidspolitikken forsøker de med alle krefter å diskreditere partiet, splitte oss fra massene.

Alt nå kan vi slå fast at DNA-ledelsen og LO-toppen på kort sikt har hatt tre sentrale, taktiske mål med hetspropagandaen:

- Legge et politisk grunnlag for en «*fei-dem-ut*»-kampanje i fagforeninger og klubber i forbindelse med årsmotene.
- Spre mistillit mot partiet, spesielt på industriarbeidsplassene, for a svekke vekten av vare paroler *mot* *kriseforliket* i tariffoppgjøret.
- Følge opp med en organisatorisk offensiv for a gjenvinne «dominansen på gata 1. mai» – minimum for a oppna *tilbakegang* for Faglig 1. mai-front og spre demoralisering blant aktivistene.

Det siste skal jeg si litt mer om her.

1. mai-mobiliseringas betydning

I mange år på rad har Rod Arbeiderfront, Enhet-Solidaritet og Faglig 1. mai-front stilt DNA/LO-toppens hovedtog i skyggen. 1. mai har blitt gjenreist som arbeiderklassens internasjonale kampdag. Titusener har gått ut på gata og demonstrert for rettferdige kamp- og klassekrav. Disse togene har vist ml-bevegelsens evner til a mobilisere massene, vært en seier for partiets frontpolitikk og betydd et gjennombrudd for prinsippet om enhet på klassekampens grunn.

For hoyresosialdemokratiet og revisjonistene har 1. mai gang på gang vært et tilsvarende nederlag. De har følt seg utlevert til spott og spe av «promillebevegelsen». Deres «Hovedoppmarsj» har fått et dobbelt latterlig skjær på plasser der alle på forhånd *veit* at det blir det *minste* toget. Alt dette har bidratt til a demoralisere deres egen kader. Ikke minst i SV har motsigelsene vært store – og spesielt blant sympatisorene har mange gått i Faglig 1. mai-fronts tog. De mest frustrerte gikk siste året på skauen!

Hvorfor betyr framgang og tilbake-

Bygg ut partiet – utvid kampen mot revisjonismen. Bondere i Shantung-provinsen i Kina driver kampanja mot Lin Piao og Konfutse videre framover.

gang 1. mai sa mye? Fordi denne dagen er mer enn en flaggdag for arbeiderklassen. 1. mai er i motsetning til parlamentariske valg proletariatets egen «oppfinnelse». Helt fra 1889 har den vært en manifestasjon av klassens politiske styrke, av dens krav, kampvilje og internasjonale solidaritet.

DNA/LO-toppens og revisjonistledernes nederlag 1. mai er derfor – og har også blitt opplevd av dem – som viktige varsler om at evnen til a mobilisere arbeiderklassen og dens allierte rundt sin politikk har blitt kraftig svekket. Spesielt har fallitten blant *ungdommen* vært tydelig. På sikt er dette en farlig trussel for de borgerlige arbeiderpartienes stilling, det er forvarslar om kommende nederlag også på andre felter.

Årets 1. mai vil bli det første alvorlige forsøket på lang tid på a bryte denne onde sirkelen fra DNA-pampenes side. Mobiliseringa vil bli styrket, politisk som organisatorisk. Hetsen mot Faglig 1. mai-front vil bli kraftig trappet opp. Kamerater på arbeidsplassene må rekne med at sjøl den minste formelle feil m.h.t. mobilisering, propaganda o.l. i klubben eller foreninga vil bli knyttet til advarsler og suspensjonstrusler. Foreninger som *vedtar* tilslutning kan rekne med banbuller fra pamp og forbund. Særlig på industriarbeidsplassene må vi rekne med at 1. mai-saka i år vil føre til steinharde oppgjør.

Svaret er massemobilisering

Men denne offensiven skal vi gi et kraftig svar, kamerater! For 1. mai-arbeidet er et felt der vi har erfaring og gode tradisjoner a bygge på. Her har DNA/LO-ledelsen valgt en arena der

alt avgjøres av en ting: Evnen til a mobilisere massene, evnen til a aktivisere folk, fa dem til a demonstrere på gata 1. mai.

Hvor mange bade i og rundt partiet har ikke knyttet nevene i raseri over hetsen, ønsket a slå tilbake, men vært usikre på hvordan og når? Ett av de viktigste svarene er: *Årets 1. mai*.

Men da må vi også skjønne oppgaven politisk, diskutere grunnlaget for arbeidet og mobiliseringsmetodene. Se på parolegrunnlaget! Hver eneste hovedparole er et angrep på DNA/LO-toppens reaksjonære politikk og på deres samarbeidspartnere i NKP- og SV-ledelsen. Samtidig er de typiske *klassekamp-paroler*, felles for alle som vil *kamp* mot monopolkapitalen, de imperialistiske supermaktene og klassesamarbeidspolitikken.

Det er gjennom a ga ut til alle klassebevisste arbeidere og progressive med denne politikken, diskutere med alle kontakter, spre propaganda og agitasjon i masseomfang at vi på ny kan vinne oppslutning og framgang. Og stikkordet er hele tida: Følg *masse-linja*.

I 1. mai-arbeidet ser vi betydninga av det også utover behovet for a ga på folk vi kjenner, diskutere med arbeidskamerater o.l. For et av de sentrale prinsippene for Faglig 1. mai-front er mobilisering av ulike grupper av det arbeidende folket rundt *egne krav og paroler*. Nettopp ved a ta utgangspunkt i massenes egne krav og interesser, hjelpe til med a formulere dem kan vi mobilisere et virkelig klassekamptog.

Det er i år all grunn til a henvise direkte til den ny-maccarthystiske hetsen i dette arbeidet. Fler enn oss er forbanna. Sjøl i Ny Tid slippes det

fram innlegg som gir kraftig kritikk av deres egne ledes rolle. Blant eldre arbeidere, som husker Mac-Carthy-tida, er det en sterk vilje til ikke å la seg kue til å holde kjeft en gang til.

Nettopp derfor skal vi arbeide for at DNA-pampenes offensiv blir en boom-erang. Nettopp gjennom et godt 1. mai-arbeid kan vi ta offensiven. Gjør vi det godt vil vi ha tilført DNAs hets-kampanje og kelasamarbeid under krisa et viktig tilbakeslag.

Raske initiativer er taktisk viktig!

Vi må ta 1. mai-arbeidet taktisk alvorlig, raskt begynne det forberedende arbeidet. Tar vi initiativet, vil også SV-ledelsen bli stilt i en vanskeligere og mer isolert situasjon enn noen gang før. DNA-toppen vil i år gi dem få eller ingen konsesjoner. Deres eget »Arbeiderfront-opplegg» har et vanskeligere utgangspunkt enn noe år før. Tilbudet til SV lokalt om enhet på Faglig 1. mai-fronts grunn vil øke

disse vanskene. Men først og fremst vil det gjøre det lettere for vanlige medlemmer og sympatisører som er mot begge supermaktene å slutte opp om det eneste virkelige klassekamptoget 1. mai.

Men alt dette forutsetter at vi starter arbeidet for fullt alt nå i februar – og ikke lar sjansen til en taktisk offensiv gli ut av hendene på oss.

Red.

MOBILISER BREITT TIL 8. MARS!

Det siste året har til fulle vist hva borgerskapet trenger kvinnene til; ei arbeidskraftreserve som kan settes inn i gode tider, og som kan sparkes når det ikke lenger er lønnsomt å ha den i arbeid. Oppsigelsene ved Våler Skurlag og i hermetikkindustrien er to eksempler. Rasjonaliseringa i televerket er et annet. Utallige kvinner har mistet jobben, eller står i fare for å gjøre det. Arbeidsfolk skal bære byrdene av krisa, og spesielt hardt rammer dette kvinnfolka, som stort sett arbeider i de mest utsatte næringene.

På alle mater forsøker borgerskapet å hindre at det blir reist kamp mot krisa. Kvinnene mangler kamperfaring i større grad enn mennene, noe som gjør det lettere å fjerne kampvillige kvinner fra kvinnearbeidsplasser. Det blir lagt opp til samordna og kombinerte tariffoppgjør for å hindre kamp. All propaganda om solidaritet med de svakeste forbunda tjener bare til å dekke over at samordna oppgjør rammer de svakeste forbunda hardest. Dagheimsbudsjetten skjæres ned, og kvinnes muligheter til å være i jobb blir også begrensa av mangelen på dagheimsplasser. I tillegg til dette blir den ideologiske undertrykkinga tydeligere: kvinnene skal tilbake til kjøkkenet (VG).

Den progressive kvinnebevegelsen er i vekst og borgerskapet prøver desperat å knuse den (j.f. hetsen mot KF).

Det er ikke bare her i landet at den progressive kvinnebevegelsen vokser. Samtidig som det skjerper seg mellom de to supermaktene, er 3. verdens folk på frammarsj. Her gar kvinnene sammen med mennene i spissen for kampen mot imperialismen, og sier sjøl at kampen for nasjonal uavhengighet er det viktigste i kampen for kvinnefrigjøring. (Se f.eks. kvinnene i Vietnam før og etter frigjøringa).

Norske kvinner og 3. verdens kvinner har felles interesser mot supermaktene, og mot de internasjonale

monopolene. (F.eks. Askim gummivare som la ned en del av produksjonen og flyttet til Malaysia for å få billigere arbeidskraft.) Derfor er vår støtte til den 3. verdens kvinner og folk som slåss mot imperialismen ikke medlidenhet, men et uttrykk for felles interesser.

8. MARS – KVINNENES KAMPDAG – IKKE ORGANISASJONENES

Borgerskapet vil ha kvinnene tilbake til kjøkkenet. Hva kan hindre dette? Mao: »Den russiske tsaren var en av de mest fryktingydede herskerne i verden, men ble det noe igjen av ham da proletariatet og bondene reiste seg i revolusjon? Nei, ingen ting.» »Kamerater, hva er en virkelig jernbastion? Det er massene, millioner på millioner av mennesker som ekte og oppriktig støtter revolusjonen. Det er den virkelige jernbastionen som det er umulig for noen makt på jorda, uansett hvilken, å knuse.» (Store hvite, s. 40).

Dette forteller oss at det eneste som kan hindre at arbeiderklassen skal bære byrdene av krisa og at kvinnene skal tilbake til kjøkkenet, er massenes kamp. 8. mars er et av kvinnes viktigste kampmidler, og derfor skal vi mobilisere bredt og vise at det står mange kvinner bak krava. Jo større demonstrasjonene blir, desto reddere blir klassefienden, og desto mer entusiastiske vil kvinnene bli for å bygge ut

en kampdyktig bevegelse.

Uansett om det noen steder er forhandlinger i gang mellom ulike kvinneorganisasjoner, så er det kvinnene som er de viktigste å mobilisere til 8. mars. Derfor må vi raskt igang med ei brei mobilisering mot krisa, for internasjonal solidaritet, osv.

MOBILISER BREITT – BRUK MASSELINJA

Mange kvinner har fått erfare hva krisa betyr. Noen er redde for å miste jobben, noen får ikke jobb, og andre mangler noen til å ta seg av ungene. Disse må vi mobilisere, men hvordan?

»Vi må ut i massene, lære av massene, generalisere deres erfaringer, utlede av dem enda bedre og systematiske prinsipper og framgangsmåter, og deretter gå ut til massene med dem igjen (propagere dem) og oppfordre massene til å bruke disse prinsippene og framgangsmåtene i praksis, og løse massenes problemer og hjelpe dem å nå fram til frigjøring og lykke.» (Mao: Organiser dere.)

Når vi skal mobilisere kvinnene på en riktig politikk for 8. mars, er det nødvendig å knytte den allmenne politikken sammen med de erfaringene kvinnene sjøl har. Hvis vi f.eks. treffer kvinner som er allment enige i politikken, men stiller spørsmål ved vitsen med å demonstrere, holder det ikke bare å si: »Du må da skjønne at 8. mars er viktig». Vi kan gjøre to

viktige feil i mobiliseringa:

A) Dunke folk i hodet med den allmenne politikken. Dvs. at vi er sa opptatt med å fa politikken for 8. mars ut, at vi glemmer at massene har egne erfaringer som vi kan lære av. Allmenne erfaringer alene, mobiliserer ingen til tog.

B) Bare diskutere lokale saker, og ikke knytte dem sammen med det allmenne grunnlaget. Denne maten viser ikke kvinnene at de har felles interesser med andre og at det nytter a slass. Og nar borgerskapet hetser mot den progressive kvinnebevegelsen, vil ikke kvinnene kunne gjennomskue hetsen, men blir sittende hjemme 8. mars.

Vi må gjøre politikken konkret og knytte den allmenne politikken sammen med de lokale krava og kvinnes egne erfaringer.

TA GREP OM ORGANISERINGA – DANN 8. MARS-GRUPPER

Det er massene som er drivkrafta i historia. Det er ikke bare spørsmål om a fa folk til a si at de skal gå i tog. Vi skal bruke 8. mars-mobiliseringa til a konsolidere mange nye kvinner på de viktigste krava, utnytte kreftene deres til a trekke med enda fler, og gi mange nye kvinner erfaringer i organisering og kamp. Derfor skal vi gå i spissen for a danne breie 8. mars-grupper slik at mange kvinner kan være aktivt med i arbeidet for a gjøre 8. mars til en kampdag.

Det er arbeiderkvinnene som må gå i spissen for kampen mot krisa. Derfor må vi legge spesiell vekt på a trekke dem med. Men skal vi nå bredt, må vi dit kvinnene er. Det betyr lopeseddel-utdelinger, stands utafor arbeidsplasser og butikker, diskusjoner på jobben, husbesøk o.l.

Dette kommer ikke av seg sjøl.

»Uansett hvor aktiv den ledende gruppa er, vil dens aktivitet utarte til en liten håndfull personers fruktesløse strev dersom den ikke forenes med massenes aktivitet. Men dersom bare massene er aktive, uten ei sterk ledende gruppe til a organisere aktiviteten deres på en riktig mate, vil på den andre sida ikke slik aktivitet vare lenge ved, føres fram i riktig retning eller heves opp på et hoyere niva. Allment er massene på et hvert gitt sted sammensatt av tre kategorier: De forholdsvis aktive, de mellomliggende og de forholdsvis tilbakeleggende.

Lederne må derfor være dyktige til a sveise sammen det lille antallet aktive elementer rundt ledelsen og stole på

dem for a heve nivaet hos de mellomliggende og vinne de tilbakeleggende elementene over til seg.» (Store hvite s. 211). Det er vi som må gå i spissen for a sette politikken ut i livet. Under-sokelser, konkret planlegging, mal-settinger og noye oppfølging må til for at vi skal kunne fa med mange 8. mars, og gjøre de viktigste kvinnekrava til

massenes egen politikk. Samtidig må vi stole på og utnytte kreftene til den mest framskredne delen av kvinnene dvs. de kvinnene som stort sett er med i den progressive delen av kvinnebevegelsen.

MOBILISER BREITT TIL 8. MARS!

AKP(m-l)s
kvinneutvalg

Kvinnelig guerillasoldat i Mozambigs væpnede styrker verner om sitt lands uavhengighet.

MØTEPLAN FOR VÅREN

Her er planen for obligatoriske lagsmøter for alle lag denne våren.

- o 1. mai.
- o Tariffoppgjøret.
- o Programdiskusjon.

Disse tre møtene skal være avholdt i alle lag innen 1. mars. Forberedelsesmateriale til 1. mai-møtet er lederen i januar-TF. Til møtet om tariffoppgjøret, se egen ramme. Møtet om programdiskusjonen tar utgangspunkt i de utsendte programartiklene.

Videre skal det avholdes ett lagsmøte i mars:

- o Programdiskusjon. Behandling av utkast til Prinsipp og handlingsprogram. Underpunkt: Sommerleir.

Materialet til dette møtet blir sendt ut neste gang.

Behandlinga av sommerleir skal foreta en forelopig påmelding blant kameratene og i tillegg stille målsettinger for lagets mobiliseringsarbeid.

NYE PARTISTUDIER VÅREN 76!

Arbeidsutvalget har vedtatt to nye bøker som obligatorisk medlemsstudier for hele partiet denne våren. Bøkene er:

Lenin: Radikalismen – kommunismens barnesjukdom.
Bok om høyreavviket i partiet.

Den andre boka vil foreligge snart. Skaff dere boka av Lenin og sett igang! Røde Fane og Tjen Folket vil komme tilbake med studiekommentarer.

Redaksjonen

Diskusjonsopplegg for partiavdelingsmøtene om tariffoppgjøret

Til forberedelsene må alle ta utgangspunkt i hovedartiklene om tariffoppgjøret som har stått i KK nr. 5, 7 og 9 -76.

Dette er ment som studiemateriale for avdelingene.

Kronikkene bør danne basis for korte innledninger til møtene der en gjengir hovedpunktene i disse, presenterer studiespørsmålene og trekker inn lokale problemstillinger/motsigelser som har betydning for diskusjonen.

Vi forutsetter at avdelingsstyrene gjennomgår opplegget av møtet og spørsmålene på forhånd. Dette er nødvendig bl.a. for å få tatt opp motsigelser i laget og utarbeide konkrete forslag til avdelingens arbeid med tariffoppgjøret.

Spørsmål til diskusjon

1. Diskuter det nåværende tariffoppgjørets politiske og økonomiske betydning for arbeiderklassen og partiet.

Noen kamerater har hevdet at oppgjøret har liten betydning, både fordi det er topp-plansdirigert og fordi det gir «lite penger i påsen» i forhold til lokal lønnsglidning.

Ta stilling til dette.

2. Er det riktig å stille og mulig å kjempe for harde krav, f.eks. 25 % generellt tillegg, midt under ei økonomisk krise?
3. Konkretiser partiavdelingens arbeid med tariffoppgjøret.
 - a) Politiske målsettinger (propaganda og agitasjon mot classesamarbeidslinjer, osv.)
 - b) Streikekampens og streikestøttearbeidets betydning.

Red.

LANDSMØTEFORBEREDELSENE: VEDTEKTSREVISJONEN

PAROLEN «PARTI FOR VANLEGE FOLK» VAR I HOVUDSAK RETT

Ein kamerat tek her opp dei sekterske feila som partiet hadde i 1972/73. «Parti for vanlege folk» parolen vart stilt som ein taktisk parole for å korrigere desse feila, og såleis var det rett å stille parolen i 1973, men ikkje i dag, seier kameraten.

Grunnginga for kvifor eg meiner parolen i hovudsak var rett då ho vart stilt våren 1973, er:

1) Parolen er taktisk. Ho er stilt for å korrigere feil i partiarbeidet, «venstre-sektisme» og krigskommunisme. Derfor må den vurderast utifrå dette, og korleis den fungerte i denne situasjonen – d.v.s. frå våren '73.

2) Ein viktig del av krigskommunismen og «venstre-sektismen» var: Folk i partiet hadde ikkje tid til å vere med i anna arbeid enn det partiet/partilaget dreiv. Arbeidet i frontar, ungdomslag, idrettslag, ungdomsklubbar osv. måtte berre fare. Folk som hadde familie, ugifte mødre osv. hadde ikkje tid til å delta i parti-arbeidet. Vi hadde ein situasjon der partikadrane miste kontakten med alle andre kadrar og dei næraste sympatisørane. Vi blei isolerte, vi snakka ikkje same språk, vi hadde ikkje felles interesser utover det strengt politiske med massane.

3) Det var nødvendig å korrigere stilen, få partimedlemmane til å gå ut i massane igjen, leve deira liv – og vere leiande. Slik parolen er grunngitt i partiboka, blir det nettopp understreka at partiet både skal vere leiande og vere ein del av arbeidarklassen.

Eg meiner det var rett å stille parolen slik, og grunngje han på denne måten.

PAROLEN VAR GOD, MEN VART PREGA AV HØGREAVVIKET I PARTIET

4) Parolen blei reist i ei tid då høgre-avviket blei kjørt fram på andre område, og i praktiseringa av parolen blei det gjort mange feil og overslag. F.eks. «bollar og brus», «leik og dans», liberalisme i stilen osv. Det var feil at det ikkje blei peika på faren for desse feila.

5) Det var og ein feil at det ikkje blei peika på at å leve massanes liv var berre ei side i korrigeringa og ei svært allmenn side. Det ville ha vore rett å understreke at det viktigaste er å leve arbeiderklassens liv både i arbeid og politikk og fritid.

6) Desse feila var alvorlege, men likevel ikkje slik at hovudsida ved parolen er feil. Jeg meiner hovudsida ved parolen var rett og at den førte til ein langt betre massekontakt enn før. At høgreavviket i politikken og liberalisme i arbeidet kom mykje inn i same tidsrom, meiner eg i hovudsak kjem av politiske feil på andre område – f.eks. i analysen av SV.

7) Når dette er sagt, meiner eg ikkje det er rett å stille denne parolen i dag. Den taktiske situasjonen er annaleis. Partiets korrigeringskampanjer er gode, og diskusjonen og endringane i samband med desse, korrigerer dei feilaktige sidene ved «parti for vanlege folk»-parolen.

Markus.

TIL MARKUS: PAROLEN VAR STRATEGISK OG GÆRN

Som svar på innlegget til Markus, slår kameraten her fast at parolen var bygd på ei feilaktig analyse av motsigelsene i partiet. Og at den åpna for et moderne-revisjonistisk avvik. Samtidig peker innlegget på viktige objektive forhold som skjerpa tendensen til revisjonisme og høyre-opportunisme.

Jeg er enig med Markus når han beskriver feil av sektersk type som prega mye av arbeidet vårt i 1972/73. Den sekterske taktikken overfor Folkebevegelsen i startfasen av EEC-kampen er kjent, likeså feila i arbeidet i og omkring partilaga.

Men hva var kjerna i disse feila? Var det at bevegelsen krevde at folk skulle

jobbe alt for hardt? Var det at ledelsen prioriterte arbeidet i idrettslag og ungdomsklubber for lavt? Nei – feila grodde opp av en grunn og dårlig forståelse av prinsippet om masselinja.

NOEN STIKKORD OM FORHOLDA OMKRING PARTISTIFTELSEN

Vi var en ung bevegelse, – enhetsfrontarbeidet under EEC-kampen stilte store krav til oss, det var naturlig at vi gjorde feil. Vi blei angrepet og hetsa som «skadegjører» innafor fronten. Etter den store EEC-seieren skulle enhetsfrontpolitikken videreføres. Videre: Partiet blei stifta og trengte raskt tilvekst og rekruttering.

Kort sagt: En situasjon hvor høyre-opportunisme både i politikk og organisering lett kunne utvikle seg. En ny og vanskelig situasjon for partiet.

Men politisk beretning fra stiftelses-

LANDSMØTEFORBEREDELSENE: VEDTEKTSREVISJONEN

landsmøtet slår fast: »Landsmøtet har vurdert muligheten for at 'pendelen svinger', at de viktigste feila kan bli av høyreopportunistisk karakter. Etter dets oppfatning eksisterer det i dag ikke noen slik klar høyrefare i partiet. . . » (min uth.)

Da må vi spørre: Hva med tendensene til kapitulasjon overfor hetsen mot kommunistene og AKMED? Hva med den opprinnelige innrettinga på arbeiderklassen innfor enhetsfronten? Hva med analysen av SV og NKP som progressive partier? Klart var dette høyrepolitikk!

SEKTERISMEN – ET REVISJONISTISK AVVIK

Var det noen sammenheng mellom denne høyrefaren som visse deler eksisterte og blomstrer på den ene sida – og sekterismen på den andre? Opplagt. En skal ikke være superdialektiker for å se at »SF er progressivt og bra» er like revisjonistisk og gærnt som »SF og alle dets medlemmer og velgere er reaksjonære og revisjonister». Begge dele er å gå utenom kampen mot revisjonistiske ideer, parlamentariske illusjoner, anti-kommunisme. *Det er å la vær å fylke massene gjennom kamp rundt partiet. Det er et avvik fra masselinja.*

Markus er enig i at kampen mot høyreavviket skulle vært reist på andre områder i 1972/73. Men bare ikke mot parolen »parti for vanlige folk». Men hvis Markus er enig i at vi har hatt et revisjonistisk avvik i forhold til masselinja, så er han sikkert også enig i at dette avviket ikke kan korrigeres ved å slakke på krava til kameratene, ved å slakke krava til studier etc. – men at det må korrigeres gjennom *skjerping av krava til kameratene, stille motsigelsene skarpere og utvikle demokratiet, skjerpe krava til studier i klassikerne og studier på masselinja.* osv.

Jeg trur at parolen aldri har blitt satt fullt og heilt ut i livet, at den aldri har prega partiets arbeid i stort. Dette tjener partiet og medlemmene til ære.

PAROLEN VAR INGEN TAKTISK PAROLE

Ved å begrunne standpunktet sitt med at parolen var »taktisk», dekker Markus til motsigelsene og bagatelliserer høyreavviket. Du henviser til landsmøteberetninga, kamerat. Ja, les den godt. Der står det:

Malenkov eller Khrusjtsjov. Marxisme-leninisme – eller moderne-revisjonisme. Partiet som arbeiderklassens fortropp – eller hele folkets parti.

Malenkov legger fram beretninga til SUKP(b)s 19. partikongress. Han blei sparka fra sentralkomiteen av Khrusjtsjov fordi han forsvarte marxisme-leninismens posisjoner.

»Flere 'vesnre'-ideer finnes ennå levende. Viktigst er: Bare 'skolerte kommunister kan tas inn. . . (Men) teller ikke deres politiske standpunkter, deres røtter i arbeiderklassen langt mer? Opprettholder vi slike krav vil vi også bidra til undertrykkelsen av kvinnene, som p.g.a. borgerlig indoktrinering og undertrykkelse ofte har vanskelig for å 'hevde seg' i 'teoretiske diskusjoner'»

Kommentar: Kvinneundertrykking vil det finnes til langt inn i sosialismen, kamerat. Parolen uttrykker ei strategisk linje.

Videre:

»Vi kan nemlig ikke vente at alle som ønsker å organisere seg, kan makte å gå 'rett på' klassikernes politiske, økonomiske og filosofiske skrifter. Det kan være krevende nok for studenter!»

Kommentar: Bortsett fra at dette representerer ei stor forakt for arbeidsfolk og proletariatets vitenskap – marxisme-leninisme-Mao Tsetungs tenkning. – så er det argumentasjon for ei strategisk linje for kommunistpartiet.

Videre:

Beretninga har ei linje med å framheve (mannlige) studenter fortrinlighet, mens arbeidsfolk har mindre sans for disiplin, hardt arbeid og harde studier. Utiddekket revisjonisme!

Altså: Beretninga fra landsmøtet stiller parolen »parti for vanlige folk»

som en strategisk parole. Den argumenterer med ei prinsipiell analyse av kommunistenes partibygging og partiliv. Dette står fast for enhver som leser beretninga.

HVORFOR KJØRTE KRUSJTSJOV FRAM »KAMPANJA MOT PERSONDYRKELSEN»?

For å kaste proletariatet fra makta gjennom å knuse partiet som arbeiderklassens fortropp. Derfor måtte han knuse prinsippet om »et parti av ledere». Dette er et kommunistisk prinsipp, – »vi kommunister er av et særskilt virke», sa Stalin.

Hoxha sier: »Partiets ledende rolle vinnes ikke ved dekreter eller administrative tiltak. . . Den vinnes ved at kommunister ved sitt personlige eksempel gjennom revolusjonært arbeid inspirerer, oppdrar og mobiliserer massene i kampen for sosialismen. Partiet utgjøres av medlemmene – og partiets ledende rolle er en floskel og kan ikke bli realisert uten at enhver kommunist spiller sin ledende rolle.» (fra beretn. til 6. partikongressen.)

Disse prinsippene har blitt angripi av revisjonister til alle tider. Og »kampen mot persondyrkelsen – for et revolusjonært masseparti» har vært fanen for deres korstog.

Parolen »parti for vanlige folk» trakk AKP(m-l) et skritt i retning av dette

toget av Krusjtsjover, titoister og alskens banditter ved å:

- åpne for omdanning mot et »folkets parti» hvor proletaren – heilt i tråd med NKPs klasseanalyse – veier like tungt som overlegen eller professoren.
- åpne for undergraving av proletarisk disiplin og demokratisk sentralisme slik de er stilt i partiets vedtekter.
- åpne for degenerering av studiene og den ideologiske kampen i partiet.

Om du står på at parolen var stilt taktisk, kamerat – så må du allikevel

se at den åpner for *prinsipielle og strategiske* feil. Den åpner nettopp for stilen med boller og brus og sangleiker, den avgrenser seg ikke mot denne stilen.

»KORRIGERE SOM EN FULL MANN»

Hvordan kan en revisjonistisk parole korrigere et revisjonistisk avvik fra masselinja? Jo, slik at du styrer unna den ene grofta (sektismen) og torner over til den motsatte grofta (høyre-opportunismen) – den riktige linja er du i kontakt med bare hver gang du skjener over midtstreken. *Slik må*

resultatet bli når du ser på bevegelsens sekterske trekk i 1972/73 uten å gå til den ideologiske kjerna i sektismen. Og når du stiller «en taktisk parole» uten å se på det ideologiske innholdet i han.

Bare ved å gå djupt i korrigeringskampanja kan vi slutte å sjangle fra groft til groft.

Marit.

VEDTEKTSFEST ARBEIDERFLEIRTAL I ALLE PARTIAVDELINGAR!

Det nye framlegget til vedtekter er eit kraftig slag mot dei borgarlege angrepa som har blitt retta mot partiet. I dei gamle vedtektene er det fleire klare døme på at kompromiss mellom ei borgarleg og ei revolusjonær line har blitt inngått. Det er derfor grunn til å vere særskilt kritiske når vi nå skal bekjempe revisjonismen og opportunismen.

Vedtektene slår fast den organisatoriske linja til partiet. Måten partiet er organisert på, er ein uskilleleg del av den politiske linja.

Partiet skal vere arbeidarklassens parti. Partiet skal vere den drivande krafta i kampen for å opprette proletardiktaturet, som uinnskrenka gir makta til arbeidarklassen med sine allierte. Dette slår vedtektene fast fleire stader, men vedtektene stoppar opp med å slå dette fast som ein allmenn parole.

Vedtektene sier ikkje konkret kva arbeidarklassen i leiinga betyr. Dette er eit nytt kompromiss.

Det er ikkje nok at arbeidarklassen utgjer fleirtalet av partiets samla medlemsmasse. Det er dei lokale partiorganisasjonane som set partiets politikk ut i livet, det er dei som skal oppfylle arbeidarklassens leiande rolle. Arbeidarklassen må derfor utgjere

fleirtalet i dei einskilte avdelingar og smålag.

Er dette å gå for langt? Er dette å utelukke ein del avdelingar frå partiet fordi dei ikkje oppfyller kravet om eit fleirtal av medlemmer frå arbeidarklassen? Er dette ei line for at «politikken automatisk vert rett, berre vi får eit fleirtal av arbeidarar»? Er dette å fornekte at kommunistar frå andre klassar enn arbeidarklassen kan forbli konsekvent revolusjonære?

Vi må lære av revisjonismens seier i Sovjet!

Kva slag konsekvensar dette matte påføre partiet vårt nett nå, meiner eg er underordna spørsmålet om vi onskjer at arbeidarklassen skal ta den reelle makta i partiet og halde på den.

Dersom vi ser på utviklinga av klasse-samansettinga i SUKP(b) ser vi at kontrarevolusjonen først fann stad etter at

dei intellektuelle hadde erobra fleirtalet i partiet. I 1956 utgjorde dei intellektuelle 50,1 %, arbeidarane 32 % og bondene 17,1 %. Gjennom heile den sosialistiske perioden, akta leiinga i SUKP(b) nøy på classesamansettinga og arbeidarane og bondene utgjorde alltid ein solid overvekt. Dette var sjølve garantien for at proletardiktaturet skulle vere urokka. (Tala henta frå Nils Holmberg: »Fredlig kontrarevolution» del 2)

Det er også klart at politikken ikkje automatisk vert rett fordi fleirtalet bak han er arbeidarar, men det er *ein av foresetnadene*. Å underkjenne dette er å underkjenne arbeidarklassens leiande rolle. Det er å inngå kompromiss med revisjonismen som opphevar klasseanalysen.

Vedtektene må sikre arbeidarklassen makta i partiet. Vedtektene må slå fast at arbeidarklassen skal utgjere fleirtalet i alle partiets fora. Unnatak frå dette må vere avgrensa i omfang og tid, og må alltid vere under SK's fulle kontroll.

Jan

LANDSMØTEFORBEREDELSENE: VEDTEKTSREVISJONEN

SVAR TIL JAN: DU VULGARISERER KAMPEN MOT REVISJONISMEN

Å hevde at vi må vedtektsfeste at det må være eit fleirtal frå arbeidarklassen alle grunnorganisasjonar er galt. Det misoppfattar det kommunistiske partiet, det misoppfattar korleis kampen mellom klassane står i partiet. Synet kan lett føre til ei vulgarisering av arbeidarklassens leiande rolle i partiet.

Jan grunnar synet sitt med den store vekt vi må legge på grunnorganisasjonane og at vi må ta alvorleg på klassesamansetningen i partiet i kampen mot revisjonismen. Eit hederleg utgangspunkt som diverre ber galt av stad.

Partiet er ein sentralistisk heilskap.

Nar Jan hevdar at fleirtal av arbeidarklassen ikkje berre gjeld heilskapen men og delen - grunnorganisasjonen -, og at det må vedtektsfestast, så meiner eg han må byggje på eit feilaktig syn på korleis det leninistiske partiet er bygd opp og verkar. Nar han stiller eit krav til delen, så må det byggje på at han meiner at heilskapen - partiet - ikkje kan eller bør motstå slike avvik i klassesamansetninga. Ikkje nokon stad i partiteorien kan eg finne at dette prinsippielt er umogeleg, og konkret kan eg ikkje skjone at sentralismen ikkje skal kunne stå mot «avviket» ideologisk og organisatorisk. Jan må difor etter mitt syn ha ei anna mening om korleis partiet er bygd opp og **evnar** å verne ei rett politisk og ideologisk line. Jan kan ha eit syn som gjer grunnorganisasjonen til alt, og heilskapen og partiet sine organ til ingenting. Da ville eit slikt krav vere rimeleg, men da var og Lenin erstatta med Rosa Luxemburg i partiteorien.

Korleis kjempar klassane i partiet?

Sjøl om Jan tar reservasjonar så markerer han eit rangt syn på korleis klassekampen står innan partiet. Reservasjonen hans gjeld at eit fleirtal frå arbeidarklassen berre er ein av forettnadene for å trygge arbeidarklassens stilling, men det er ikkje alt når det gjeld å anvende mekanikk på dette spørsmålet. Framleis synes han å avgrense den proletariske krafta i partiet til dei proletariske medlemmane. Ei slik avgrensing fører til at til domes

kampen mellom arbeidarklasse og småborgarskap allment kjem til syne i partiet mellom medlemmar frå arbeidarklassen og medlemmar frå småborgarskapet. Klassekampen i samfunnet avspeglast med andre ord mekanisk gjennom sine »representantar» i medlemsmassen.

Men det er ikkje slik kampen mellom klassane finnst innan partiet. Mao formulerer dette slik: »Så lenge det består klasser, er som nevnt motsigelsene mellom riktige og uriktige ideer i det kommunistiske partiet gjenspeilingar av klassemotsigelsene.» (Om motsigelsen, verker i utvalg, side 93)

Klassemotseiingane *spelas* av i ulike liner i partiet, å hevde at dei blir framborne av kommunistar frå dei same klassane er noko heilt anna, og må kallast for tolv.

Stalin omhandlar det same spørsmålet i sin analyse av hogrefaren i SUKP(b). (Leninismens Problem, Svensk utgave, side 308 og utover) Han seier mellom anna: »Hogreavviket i kommunismen er under kapitalismen sine forettnader ein tendens, ei avbøying hjå nokre kommunistar - visseleg lite utvikla og enno ikkje medvete - men likevel ei avbøying ved å vike fra marxismen si revolusjonære line i retning sosialdemokratiet.» (side 309.)

Jan sitt syn opnar for ein teori som bryt med dette. Denne teorien reduserer den proletære line og kampen til

eit spørsmål om kjøtvekt mellom »klannar» i partiet. Dette er ei forvrenging av line om arbeidarklassen i leiinga. Det er ei forflating av arbeidarklassens fysiske makt i partiet.

I partiet er vi kommunistar.

Jan meiner tydeleg vis sjøl om han skjerpar vedtektene for å sikre partiet si raude line. Men sikrar hans framlegg eit *kommunistisk* parti, med *kommunistiske* proletatar i medlemsstoken? Det er dette som er saka, og svaret er nei. Jan nemner ingen stad at spørsmålet om arbeidarklassens i partiet er spørsmålet om å prioritere arbeidet med å skolere kampvillige arbeidarar til kommunistar og medlemmer. I partiet er vi kommunistar først og fremst, og spørsmålet om vi er kommunistar eller ikkje går framfor alt anna når det spors om partiet er i samsvar med arbeidarklassens sin leiande rolle eller ikkje. Jan vil i staden løyse dette med eit vedtektsfesta fleirtal av arbeidarar i alle grunnorganisasjonane.

Det er så sin sak at parti som vitterleg har gjennomført revolusjonen kjem i eit underleg lys om Jans vedtektssyn skal leggjast til grunn. Verre er det at hans sakalla vedtektskjerping og **presisering** av kva å sette arbeidarklassen i leiinga er, i roynda slår dora på vid vegg for det motsatte, ved å åpne for folk etter klasse framfor politisk og ideologisk nivå. Vi har all grunn til å spørje kva Jan har funne ut ved å studere line om »parti for vanlege folk» og korleis den var grunnigitt. Det er berre formalitetar som skil Jans framlegg frå denne.

Roar

BETAL HØGARE KONTINGENT!

Fra 1. januar i år gjeld eit nytt direktiv for kontingenten kor det er ein del endringar. Desse endringane er det gjort greie for i direktivet som er sendt til avdelingsstyrene.

Denne artikkelen skal kort grunngeve kvifor det nye direktivet kjem og korleis det skal brukast.

»Organisasjonsøkonomien skal leggje det materielle og økonomiske grunnlaget for partiet si politiske verksemd gjennom å basere seg på sjolvberging og ved å mobilisere massane».

Overskriften kan vi karakterisere som grunnloven for partiøkonomien. Han skal sikre det materielle fundamentet for politikken vår. Partiet si politiske line vil berre verta tomme ord om vi ikkje har pangar til å finansiere ho med. Historia til alle kommunistiske parti syner at organisasjonsøkonomien til partiet er eit vilkar for arbeidet og at sjolvberging er eit absolutt prinsipp for å ikkje utvikle partiet til eit revisjonistisk parti. Eit dårleg økonomiarbeid undergrev og sjolvberginga avdi det opnar for å finne andre vegar enn sjolvberginga for å finansiere partidrifta. Andre vegar er stonad fra borgarskapet og den borgarlege staten, vilkaret for å leve på støtte derfra er sjolvsagt å oppgje den revolusjonære line, og resultatet: statsfinansiert opportuniste som i SV og NKP.

Bolsjeviseringa og utbygginga av partiet set stadig større krav til økonomien vår. For det fyrste verkar den voldsomme prisauka inn, og for det andre er trongen til stadig ekspansjon til stade. Partiet vert større og sterkare, det set krav til leiinga av partiet, partiet korrigerer avvik som t.d. i tryggingarbeidet. Organisering etter

kommunistiske tryggleikprinsipp kostar meir enn open borgarleg organisasjonsformer. Mange slike omkverv kunne nemnast, men nettopp av tryggingssaker kan vi ikkje leggje partiet si verksemd open.

Korriger revisjonistiske avvik i kontingentarbeidet

Kontingentsystemet som vart innført i -73 var eit gjennombrøt for å sikre finansieringa av partiet si drift. Kontingentarbeidet har utvikla seg i riktig retning, men det er naudsynt å slå fast at det finst viktig avvik i dette arbeidet som kan skade partiet sin økonomi og dermed den politiske verksemda vår om dei ikkje vert korriger og nedkjempa. I den politiske meldinga til 1. landsmote star det under avsnittet »Fram for eit parti for vanlege folk» eit revisjonistisk program for at medlemma skal betale minst mogleg til partiet. Under dekkje av den revisjonistiske parola »parti for vanlege folk» skal kameratar med dårleg økonomi få hjelp fra partiet. At partiet tek vare på medlemma er så sin sak, men dette er det einaste som star om økonomiarbeidet. Den riktige line med at medlemma bør yte mykje til partiet gjennom kontingent og gaver, vert ikkje nemnd overhovud.

Alle idear om at kontingenten ikkje er viktig, at det ikkje har så stor tyding kor mykje ein betaler osv. må nedkjempast og stilen med at parti-kontingenten er det viktigaste og at kor mykje vi har høve til å betale byggjer på ei nøyte vurdering av økonomisk evne, må innforast.

Ein annan rang ide er at »klassekampen utviklar seg sakte, vi har god tid til å utbyggje økonomien». Ein

sann ide star skarpt mot partiet si line om å byggje ut økonomiarbeidet sann at økonomien er eit fundament for den politiske verksemda og tener politikken.

»Jobbe hardt og leve enkelt»

Alle partimedlemma bør betale hog kontingent til partiet, derfor må kontingentbeløpet fastsetjast etter økonomisk evne og etter det prinsippet om at kommunistar skal jobbe hardt og leve enkelt. Partiet sitt krav til medlemma sin innsats gjeld ikkje berre på det politiske omkvervet, men og på det økonomiske. For å kunne betale ein hog kontingent må kommunistar ha skikk på sin eigen privatøkonomi. (anten ein har hog eller lag inntekt) og ha eit medvetent tilhøve til å jobbe hardt og leve enkelt for å kunne yte mykje til partiet og anna stottearbeid.

Betal hogare kontingent

Alle partimedlem må vurdere om dei kan betale meir i kontingent anten ved å gå opp i sats eller auke beløpet innafor satsen. Vurder kontingentbeløpet utfra den økonomiske evna.

Alle partimedlem har plikt til å betale kontingent og betale innafor dei fastlagte tidsfristar. Avdelingsstyrene har ansvaret for at dette skjer.

Redaksjonen.

Tom side

Tom side

Tom side